

Templomépítő, Isten iránytűjével

(folytatás az 1. oldalról)
Rágalmat és gyanút hinteget a rosszakarát. De a teljes jóakarát fontol, kételkedik, hogy meggyőződjk, és meggyőződve munkára siet. Mert mindenkor veszítésnek tekinti a jónak halasztását.

Egyértelmű volt, hogy az egykori imaterem már kevés ahhoz a fejlődéshez, amit a gyülekezet mutatott. Fiatalok jelentek meg, akiknek az adottságait, a karitatív munkára mutatott készségét nem tudtuk kihasználni helyszűke miatt. Sokat elárul a körülményekről ha elmondom, a gyermek-istentiszteleteket sok éven át a lakásunk konyhájában tartottuk.

A templomépítésről szóló döntés előbb a gyülekezetben érett meg. Az elődeink által lefektetett lelki alapok erősnek, szilárdnak bizonyultak, melyekre építhettünk. Hadd emlékezzek meg egy mondat erejéig néhány lelkészünkről, Ürögdi Ferencről, aki több mint 30 évig szolgált Szarvason. Hitéről, munkájáról, gyülekezetünk életéről tanuskodó versei, lelki hagyatékának kiadása sokat segített templomépítésünk anyagi támogatásában. Az én keresztyénségem című kötetét sokan keresik még napjainkban is nálunk.

– Akármilyen egyértelmű is a szükség egy templomra, akármilyen nemes gondolatok érlelték meg az elhatározást az építésre, – mint minden máshoz – ehhez is pénzre, mégpedig nem is kevés pénzre volt szükség. Nem lehetett könnyű ezt előteremteni.

– Csodálatos volt megtapasztalni, ha nem érkezett segítség onnan, ahova reménnyel fordultunk, akkor mások kérés nélkül adtak. Amikor a kivitelezőtől megrendeltük az építkezés több mint húszmillió, első ütemét – ami a szerkezeti falak felépítését jelentette – a cég vezérigazgatója jószándékúan azt kérdezte, nem felelőtlenség-e úgy kezdeni az építkezésbe, hogy még nem tudjuk, miből fejezzük be. De számunkra az a huszon-millió is azt bizonyította, hogy Isten helyesli a szándékunkat, nem megállítja, hanem tovább segíti tervünk megvalósulását. Azután mikor az építkezés folytatódott, már ők biztattak bennünket annak ellenére, hogy tudták, nem áll még rendelkezésünkre a szükséges pénz.

– Motoszkált is bennem a nem túl udvarias megjegyzés,

hogy egy lelkésznek talán nem elsősorban falak, hanem inkább a lelkek építése lenne az elsődleges feladata. Lehetséges, hogy a templom épülése egyszerre töltötte be a fizikai és a lelki funkciót?

– Fontos, hogy amikor a templom építésébe kezdtünk, már elég erősnek éreztem közösségünket. Sokat tettek azért gyülekezeti tagjaink, hogy minden lehetséges módon segítsék az ügyet. Nem szokványos dolog például, hogy egy egyházközség tagjai kirakodó vásárra járnak. A saját kezűvel készített kis ajándéktárgyak, könyvek eladásából szerzett bevételeket a templom építésére fordítottuk. Megható volt elhunyt testvérünk kérése, hogy a temetésére szánt koszorúk árát inkább a templom perselyébe helyezték el, és rá emlékezve így segítsék az építkezést.

Közben gyermektáborokat, konferenciákat szerveztünk, bibliaiskolát tartottunk, családi, házaspári köröket alakítottunk, más gyülekezetek hívtak bennünket sajtónapot tartani. A feladatok megerősítettek bennünket.

– Szép, hogy mindenáron a gyülekezetet akarja előtérbe helyezni, de – ha fehér szakál-

la nincsen is és a térdei sem remegnek – nem lehet nem észrevenni Önön, hogy fáradt.

– Nem tagadható, hogy megöszültem ezalatt az idő alatt. A mi munkánknak megvan az a veszélye, hogy a szolgálat ke-

tem Villamosmérnöki Karát végeztem el Budapesten. Már dolgozó felnőtt voltam, mikor először mentem úgy be egy templomba, hogy nem az épület, hanem az ott történő dolgok érdekelték. A hit iránt már akkor érdeklődő feleségem kérésére tettem ezt. Addig ugyanis bigott istentagadó voltam, ami azt jelenti, hogy még arra sem voltam hajlandó, hogy egyáltalán elgondolkodjam azon, létezhet-e Isten. Ez után az eset után azt gondoltam, hogy vagy létezik Isten, vagy itt mindenki engem akar átverni egy valóságosnak tűnő színjátékkal. Úgy gondolok ma erre az alkalomra, mint egy pici ajtónyitásra az öröklét felé: először gondolkodtam el rajta, hogy létezhet-e Isten, és magamban azt kértem, ha létezik, akkor győzzön meg engem. Elkezdtem bibliát olvasni, és már az első alkalommal olvastam valamit, ami után egyre erősebben szerettem volna, ám nem tudtam még hinni Isten létezésében. „Mert öböne (Jézusban) kiválasztott minket magának már a világ teremése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint...” (Efezusi levél 1,4-5.). Persze több olyan dolgot is találtam benne, amittől akkor égnek állt a hajam, de úgy gondoltam, néhány heti olvasás után nem várhatom el, hogy minden világos legyen számomra, és annak ellenére folytattam a biblia olvasását, hogy több minden nem fért bele az akkori világnézetembe. Elkezdtem gyülekezetbe járni, és közben egyre természetesebbé vált számomra Isten létezésének, valóságának ténye.

Azzal tisztában voltam vad, hitetlen koromban is, hogy vannak bűneim. És tudtam arról is, hogy Jézus áldozatával megváltotta a bűnös embereket. De ez a két dolog jól megfér egymás mellett bennem. A bűnök, amelyek miatt Jézus meghalt, az én gondolatomban mindig más emberek bűnei voltak. Aztán egyszer ráébredtem, hogy ebben a történetben rólam van szó, és az én olyan-amilyen életem végre összetalálkozott Isten szeretetével, és megértettem Jézus életének, keresztalálának lényegét, hogy ez mind azért történt, hogy igazi helyére kerüljön az életem – Isten kö-

– Kapott a várostól egy szép kitüntetést. Az jár a fejemben, vajon ha visszanéz az életére, megkapja-e az önmaga kitüntetését is? Nem sokan tudják, hogy Pentaller Attila eredetileg villamosmérnök, csak felnőtt korában vált keresztyénné és lett lelkész. Merőben másképp alakulhatott volna az élete. Jól döntött?

– Emlékszem általános iskolás koromban vért izzadtam, ha meg kellett írnom egy féloldalas fogalmazást. Semmiféle humán érdeklődést nem fedeztem fel magamban. A matematika és a fizika ment nekem a középiskolában, így a Műszaki Egye-